

[Peter Duetoft]

europa og dermed også blive en direkte trussel mod os. Det, der foregår på Balkan, er bestemt et spørgsmål om Danmarks sikkerhed.

Den åbenbare uenighed mellem England, Frankrig og Tyskland om Jugoslavienkonflikten kan give én frygten for, at den gamle europæiske magtkamp mellem de gammeldags stormagter i Europa ligger lige under overfladen, og at det brud med den gamle magtkamp, som EF skulle være, måske slet ikke er så grundfæstet, som vi alle sammen har håbet på, og hvis handelskonkurrencen i Øst stiger, er spørgsmålet jo, om de gamle stormagter i Europa igen skiber sig ind i den Østrelation, de havde tidligere, hvor man fra engelsk, tysk og fransk side på skift udkonkurrerede hinanden i Østeuropa og i det gamle Sovjet, hvilket medførte voldsomt farlige økonomiske og politiske situationer i Vesteuropa. Hvis det er det Europa, vi står over for, er det igen spørgsmålet, om vi er ligeglade med, at naboen forsvinder, fordi vedkommende nu tilfældigvis er jøde eller muslim; i 1930'erne var man ligeglad med, hvor vedkommende forsvandt hen. Er vi lige så ligeglade i dag, når vi accepterer, at der er kz-lejre i det tidligere Jugoslavien, og at de etniske udrensninger foregår dagligt i landsby efter landsby? Er det så ikke sådan, at der også er en moralsk side af de spørgsmål, som vi er nødt til at tage op?

Svaret på alt dette er efter CD's opfattelse, at vi skal fortsætte den europæiske linie, der blev startet efter Anden Verdenskrig. Vi skal stå sammen, men vi skal understrege, at vi nu skal afprøve, om EF kun var et produkt af den kolde krig, eller om EF også kan klare de udfordringer, der faktisk er kommet nu. Bryder samarbejdet sammen nu, viser det sig jo, at kritikerne havde ret i, at de vestlige lande kun kunne finde sammen, når de havde en fælles fjende mod Øst. Det, vi skal bevise nu, er, at der kom en ny holdning i Europa, at der kom en ny holdning mellem statslederne, at der kom en ny holdning mellem befolkningerne, der går ud på, at man er træt af blodige verdenskrige. Vi er træt af storkonflikter i Europa. Vi finder sammen, og vi accepterer, at det koster os noget suverænitét. Til gengæld vinder vi freden. Det er det, der er på spil nu, hvor vi efter det nye Europa efter Murens fald altså pludselig skal stå fast, selv om der er nogle udfordringer, der ser skræmmende ud.

FN skal handle og gå i spidsen, men EF skal spille en endnu stærkere politisk rolle, end det gør i dag, og er nødt til at overtage opgaver, som USA ikke længere vil eller kan påtage sig.

Det indre marked skal udbygges for at sikre en samlet økonomisk fremdrift og større konkurrencedygtighed. Vi skal have en fælles økonomisk vækstpolitik, sådan som der er lagt op til ved det nuværende topmøde, og som man arbejder videre på, og Danmarks rolle i EF-samarbejdet skal ikke være Rasmus Modsat, der bare er ude på at bremse og stikke en kæp i hjulet. Danmark skal sammen med de andre små lande i EF være med til at kitte samarbejdet sammen, således at de store, der har de grundlæggende målsætninger, holdes på den vej, der blev startet efter Anden Verdenskrig.

Danmark skal ikke distancere sig fra Fællesskabet. Danmark skal involvere sig i Fællesskabet og gøre vores del af arbejdet, og derfor kan det forløbne år godt være et skæbneår, men jeg håber, at det bliver et positivt skæbneår. Jeg håber, at det bliver året, hvor man konstaterede, at indenrigspolitikken vendte sig, så vi fik en ny vækst i Danmark, og jeg håber, at det blev året, hvor man viste, at trods alt kunne Europas nyordning stå sin prøve, og at EF og vi sammen på længere sigt kunne løse de problemer, der var.

Jeg håber, at det topmøde, der har været nu, og at den udvikling, der har været nu i det sidste halve/hele år, i virkeligheden trækker i den retning. Vi skal så i de kommende år se resultaterne af det, men skal det lykkes, er vi nødt til at opgive tanken om nationalstaterne som det eneste i verden, og vi er nødt til at opgive nogle tabuer også i den danske indenrigspolitiske debat, og derfor er den skyttegravskrig mellem socialister og ikkesocialister og spørgsmålet om, hvem der nu er det, og hvem der samarbejder med hvem, hvorfor og hvornår, i virkeligheden ikke en diskussion, der bør tage alt for mange kræfter i det kommende år; dertil står vi over for alt for mange udfordringer, der skal klares.

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Peter Duetoft, at det gode gamle konservative slogan, »borgerlige stemmer, der arbejder«, ikke er til salg. Vi var, vi er, og vi vil blive ved med at være borgerlige